

треперење огњем духовним које су доживеле и жене мироносице, заједно са Пресветом Богомајком, дошавши прве у недељу рано ујутро на Његов гроб. Тај жар срца осетили су и апостоли док им се Христос јављао у току четрдесет дана пре Вазнесења.

Овај пламен је оно што је у бити, у сржи, у суштини Цркве Божије. Кроз векове, милиони хришћана, од тада па све до данас, увек изнова осећају то горење у свом срцу и препознају Господа у ломљењу хлеба. Ми смо га данас препознали, јер смо на исти начин на који је Он то учинио пре више од две хиљаде година и на начин на који су то чинила безбројна поколења до данас, и ми ломили хлеб, појући песме духовне и химне у овом светом храму. Препознали смо Га у хлебу као Хлеб живота који је дошао у овај свет да сваки који једе од њега не умре него да вечно живи (Јн 6, 58).

Зато, испуњени радошћу због нераспадљивости коју нам је Избавитељ даровао светлоносним Васкрсењем, појемо: „Трулежност би уништена, нетрулежност процвета, привремени савез се разреши. Нека се весели небо, земља и оно што је под земљом, јер васкрсе Христос и би заплењена смрт”.

Телесна смрт и сада насилно раздваја душу и тело, али то неизбежно раздељење је привремено. Када наступи велики час Васкрсења мртвих, то јединство ће се поново успоставити. Јер, како примећује велики поборник вере, Свети Атанасије Велики, доброта Божија није могла да допусти да једном створена разумна бића и заједничари Његовог Логоса погину и да се кроз трулежност опет врате у небитије. Пре Христа смрт је изазивала страх и трепет у човеку. Али, после Божанског Оваплоћења, Крста, Силаска Господа у ад, Васкрсења и славног телесног Вазнесења Спаситеља, моћ смрти је уништена. Свети апостол Павле зато и говори: *Где ти је смрти, жалац? Где ти је, њакле, победа?* (1Кор 15,55), а ми поучени тим речима, смрт називамо упокојењем и сном.

Благодарећи Богочовековом Распећу, Васкрсењу и Вазнесењу на небо, ми свлачимо са себе земаљско обличје и облачимо се у небеско. Завршио се период нашег изгнанства из Раја, јер су се његове двери поново отвориле да би нас примиле. Ово добротинство било је учињено не само једном и за сва времена, него и коначно. У Христу је смрт изгубила своју моћ. Сада је смрт страшна само по имену, али не и по суштини. Зато је на земљи мир, али је и мир на небу и слава на висинама. Кроз Васкрслог и

Вазнетог Христа човек побеђује трулежност и стиче нераспадљивост.

Због тога смо сви ми, драга децо духовна, позвани да у свету сведочимо живог и Васкрслог Христа и да тако учествујемо у спасењу сваког Божијег створења. Вођени Духом Светим, ми смо према Светом апостолу Павлу: *Синови Божији у којима сва твар цезне за ослобођењем од пропадаљивости и за радошћу вечної животи* (Рим 8, 21). Овај осећај одговорности треба међу нама посебно да буде наглашен у ово време због свеопште кризе у свету и чињенице да се пламен различитих па и оружаних сукоба све више шири. Сваки рат било где и било када, производи само губитке и пораз је људског достојанства, али и пораз и срамота сваког човека као иконе Божије.

Посебно данас треба да саосећамо и састрадавамо са нашом браћом и сестрама на Косову и Метохији, али и са свим православним хришћанима. У Светом Писму се говори: *Бој је створио од једне крви сваки народ човечанства да стјанује њо свему лицу земаљскоме* (Дап 17, 26). Дакле, саздани смо као један и јединствен људски род и позвани смо да једно будемо. Стога се Васкрслем Господу молимо да се што пре успостави мир, да престане страдање, да се сви избегли врате у своје домове. Молимо се да се њихова жалост преобрати у радост, јер како ћемо, у противном, запевати пасхлану песму када је међу нама толико гладних и жедних правде, толико неутешних. Нека нас одговору на ова питања поведе Васкрсли Христос који нас благосиља да Његова радост у нама остане и да се тако и наше радовање испуни (Јн 5, 11).

Вакрсење Христово управо доноси ову радост која осмишљава сав наш живота на земљи. Радост вакрсења се непрестано испуњава у свима нама. Зато треба да се уподобимо Христу како би се Божији Логос уселио у нас. И само тако ћемо доживети радост Христовог Васкрсења – онако како то нама хришћанима и доликује. У тој духовној радости, поздрављамо Вас у име Цркве Божије у Шумадији сверадосним и победоносним поздравом:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ – ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Ваш молитвеник у васкрслем Христу увек одани,
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ

Ј О В А Н

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВОМ ВЕРНОМ
НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ ЕПАРХИЈЕ
ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И МИР ОД
БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА ДУХА СВЕТОГА
УЗ СВЕРАДОСНИ ВАСКРШЊИ ПОЗДРАВ:**

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Кроз човека смрти наша, кроз човека – Васкрсење
(1Кор 15, 21).

Богу хвала, браћо и сестре, дочекасмо и ове године да се поклонимо Христовом Васкрсењу, да се осенимо светлошћу Васкрсења и да се вечно радујемо радошћу која је обрадовала и Небо и земљу, а на коју нас позива Свети апостол Павле рекавши: *Радујте се у Господу и ојети велим радујте се* (Фил 4, 4). А како и да се не радујемо овом дану у који је Христос васкрсао и победио смрт и нама даровао живот вечни? Човекољубиви Бог не само да је по своме великом милосрђу, залутало и заблудело човечанство управио ка Небесима, већ је за нас извојевао победу над смрћу, те: *Народ који седе у шами, виде светлоси велику и онима који седе у сени смрти светлоси засија* (Мт 4, 16).

Говорећи о љубави Божијој и о тајни спасења која ће се догодити, а коју нам Христос доноси, Свети Атанасије Велики поучава: „А када је смрт све више и више овладала људима и трулеж се одомаћивала у њима, тада се род човечански покварио, а словесни, и по лику (Божијем) створени човек ишчезао је, и савршено дело Божије пропало је зато што је смрт надвладала над нама... Дакле, када су трулиле словесне твари и умирале такве творевине Божије, шта је преостало Богу, који је добар, да учини? Да допусти да трулеж потпуно завлада њима и смрт надјача? Зашто их је онда стварао у почетку? Боље је онда било не стварати, него да створено остави да пропадне незбринуто. Ако Бог, створивши творевину, оставља њу без старања, да дело Његово трули, онда се по таквој небризи више познаје немоћ, а не доброта Божија, него да није у почетку ни створио људе. Да није створио, онда нико и не би помислио да то урачуна у немоћ. А кад је већ све створио и привео у постојање, не би било никаквог смисла да дела пропадају, а нарочито вољом Творца. Дакле, требало је никако не допустити да људи буду прогутани труљењем, зато што би то било недолично Божијој доброти и недостојно ње” (О Очовечењу Бога Логоса, 6).

Само је Нови Адам - Христос могао да спасе старог Адама и сав човечански род, па је зато требало да буде не само човек, него и Бог; требало је да буде истински – живот, мудрост, праведност, љубав, милосрђе. Апсолутна безгрешност Богочовека била је уништавајући ударац против греха и духовне смрти. Први Адам је преступио заповест и одступио од Бога, док је Нови Адам – Бого-

човек, послушан Богу Оцу до смрти, штавише до крсне смрти (Фил 2, 8). И тако Он оправдава човека одступника. Као што су кроз непослушност једног човека, Адама, многи потомци првосазданог остали грешни и виновни, тако ће и кроз савршену послушност коју је показао Господ Исус Христос, постати праведни многи који верују у Њега (Рим 5, 19).

Божанским Оваплоћењем Спаситеља отпочела је борба са грехом и смрћу. Његовом крсном смрћу свету је даровано спасоносно ступање у борбу, док су се Његовим силаском у доњи свет отворила врата ада, да би Његовим светлоносним Васкрсењем била потврђена победа. Христос је васкрсао и отворио нам врата Раја, васкрсао је светао и прекрасан, нетрулежан, богомоћан и непорочан својим телом у којем се скривала сва сила небеса (Кол 2, 9). Свети Атанасије Велики каже да Господу није приличило да Његово тело дуго обитава у гробу; оно је било тамо онолико колико је било потребно због Његове борбе са смрћу, да би показао да је стварно мртав. А у трећи дан Христос је васкрсао, заоденут симболима победе над смрћу, то јест нераспадљивошћу и бестрашћем. Господ је васкрсао из гроба красан, сјајан и светлозаран, и осветлио је свет нетварном светлошћу своје Божанске силе. Зло је помислило да је умртвило Цара Славе, али је Он својим Крстом и Васкрсењем обновио човечанство. Јер се Васкрсењем завршило Оваполоћење као откривање Живота у човечанској природи.

Христовим Васкрсењем из мртвих поново је тријумфовало Божанско човекољубље. Подстрекивани од човекубице - ђавола, људи су покушали да Бога учине смртним, а Бог је Васкрсењем учинио људе бесмртним. Распети Бог је васкрсао и умртно смрт. И тада је бесмртност прокључала и потпуно је заоденула човека. Човек је био спасен чим је био ослобођен од греха и духовне смрти коју је грех изазвао и увео у свет. Дакле, као што је смрт потекла од једног човека и прешла на сав човечански род, тако се и начело Васкрсења кроз Једног, то јест Богочовека, распространило на васцело човечанство.

Дарови бесмртности и непропадљивости који су нам дати од Господа Његовом крсном смрћу, важан су повод за радост и весеље Православне Цркве, која празнује Васкрсење. Зато у овим благословеним данима појемо: „Учинивши и показавши нас новим уместо старим, а уместо пропадљивим – непропадљивим, Крстом Твојим, Христе, Ти си нам заповедио да у будуће живимо достојно

у новом животу” (Упореди: Рим 6, 4; 7, 6). Док у другој химни славословимо: „Примивши своје распеће мене ради, спасаваш ме и у славу ме уводиш, Избавитељу мој, слава Теби.”

Наговештавајући радост која се имала збити, древни пророк и цар Давид је благовестио: *Ево дана који је створио Господ, радујмо се и веселимо се у њему* (Пс 118, 119). Заиста, ако има дана овде на земљи, међу свим данима, када се треба радовати, то је овај данашњи дан, дан у који прослављамо Васкрсење Христа Бога нашег. Сви дани људски, сви дани од настанка света до данас и до краја света, постају прави дани, добијају свој прави смисао – и све оно што се у њима догађало и догађа – добија своје право значење благодарећи овом светом дану, дану Христовог васкрсења. Христово васкрсење није ништа друго, него квасац, Божији квасац, квасац вечности, вечног живота, вечне светлости, вечне истине, вечне Божије правде, који се улио силом Божанском, у дане, године, столећа, али се улио и у творевину Божију, у људску природу, у људско тело. Благодарећи том квасцу, којим је Бог на данашњи дан удостојио људску природу, човек је, будући смртан, постао бесмртан, од пролазности стигао је до непролазности, од онога који је слеп, који не зна ни свој почетак ни свој крај, ни смисао, постаје личност која зна одакле је, куда иде и која открива и спознаје свој прави и непролазни смисао и циљ.

Христово васкрсење даје смисао и небу и земљи и човеку и свим збивањима и догађајима у људској историји од Адама до данас. Да није Христос васкрсао - још је апостол народа Павле говорио – онда би била узалудна вера наша (1Кор 15,17), онда би био узалудан и бесмислен људски живот. Али, Христос је васкрсао и тај свети квасац је ушао у сваку пору и сегмент људског живота и тим уласком је обасјао целог човека. Зато људски живот има свој смисао и своје значење. Управо због тога Христово васкрсење представља и јесте срж наше вере.

Двојица путника за Емаус са којима је путовао и сам Господ, кога они не препознаше, уверили су се да је то њихов Учитељ тек на крају, када су га видели у Емаусу како ломи хлеб на исти начин на који га је преломио и на Тајној Вечери. Оно што су рекли остало је вечно записано: *Не јораше ли срце наше у нама док нам јовораше љушем и док нам објашњаваше Писма?* (Лк 24, 32). Тај пламен у срцу двојице ученика Христових који су препознали Спаситеља приликом ломљења хлеба јесте оно